

HỒI THỨ 12

GIỮA HỘI TRƯỜNG HÀO KIỆT GẶP QUÁI NHÂN

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ chia nhau tìm chỗ ngồi, theo hai đoàn nam nữ riêng biệt.

Mục quang của Từ Văn trước hết để ý đến bảy lão già ở trên đàn, trong đó có cả Vô Tình Tẩu lẫn Táng Thiên Ông. Lòng chàng trở nên hồi hộp. Chàng muốn tìm con người mà mình đã giải độc cho là Thượng Quan Hoành. Nhưng không thấy hấn đâu.

- Phải chăng Thất Tinh Bảo có liên quan đến hội Vệ Đạo ?

Trong đầu óc Từ Văn nảy ra câu hỏi này, bất giác chàng phát run, vì nếu thực như vậy, thì cuộc báo thù của chàng thành rất khó khăn.

Trên đài ngồi bảy lão già, chàng e rằng không một người nào mình có thể địch nổi. Trong này đã có cả Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu, thì những người kia không cần hỏi cũng biết đều là những nhân vật phi thường.

Chàng lại tự hỏi :

- Ghế đầu mé bên trái hãy còn bỏ trống, chẳng hiểu là để dành cho ai ?

Đột nhiên một cổ kiệu hoa đi thẳng lên đài. Bảy lão già đều đứng dậy nghênh tiếp.

Dưới đài nổi lên một trận xôn xao.

Đầu óc Từ Văn lập tức căng thẳng. Chàng lảo bảm :

- Bữa nay chắc mình được nhìn rõ chân tướng ‘người trong kiệu’.

Nhưng chàng đã thất bại. Cổ kiệu hoa đặt xuống bên cái ghế đầu hàng đầu mé tả, mà người trong kiệu vẫn không lộ mặt ra.

Những người đến dự hội, đối với cổ kiệu thần bí này, hiển nhiên đều không rõ lai lịch. Những tiếng hỏi nhôn nhau ồn ào nhộn lên một lúc.

Cổ kiệu xuất hiện khiến cho bầu không khí đang nghiêm trang lại quét thêm một nước sơn huyền bí.

Beng ! Beng ! Beng ! Ba tiếng thanh la nổi lên khiến cho những thanh âm khác dừng lại hết.

Phía sau đàn, âm nhạc du dương nổi lên, một lão già tuổi ngoài năm mươi, mình mặc áo tía do bốn cặp đồng tử đi trước dẫn lên đàn. Bộ mặt lão này trầm lặng không lộ vẻ gì. Có điều cặp mắt lão sáng như điện. Từ đằng xa đã nhìn thấy thần quang loang loáng ghê người.

- Phải chăng đây là Hội chủ Hội Vệ Đạo ?

Từ Văn muốn đem câu hỏi này hỏi những người bên cạnh, nhưng chàng đảo mắt nhìn quanh thì người nào cũng lộ vẻ kinh nghi. Hiển nhiên không một ai hay lai lịch lão hội chủ này.

Từ Văn đành chờ đợi sự giới thiệu của tổng hội. Nhưng sự thực lại không thế. Hai

người lễ sinh đã bắt đầu cuộc đại diễn lập đàn.

Từ Văn cảm thấy dường như có cặp mắt sắc bén đang nhìn mình. Chàng động tâm nghiên mình nhìn lại, thì thấy một người đàn bà ở phe nữ, ngồi chỉ cách một lối đi về phía bên kia. Người đàn bà mặc áo xanh và che mặt cũng bằng tấm sa xanh. Mụ vừa mới rời nhỡn quang nhìn ra chỗ khác. Từ Văn ngó cách phục sức thì đoán người đàn bà này vào trạc trung niên. Chàng tự hỏi :

- Mụ là ai ?

Trong ký ức chàng dường như không có hình ảnh người đàn bà mặc áo xanh này.

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, thì mục quang đối phương lại vọt tới nhìn chàng. Dưới làn sa mặt, mà ánh mắt mụ vẫn sắc bén như tên, thì đủ biết công lực mụ đã đến trình độ khôn lường.

Người đàn bà áo xanh che mặt rời khỏi chỗ ngồi, từ từ đi ra ngoài hội trường. Lúc ra đi, mụ khẽ giơ tay lên một cái.

Từ Văn trong lòng nghi hoặc. Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, chàng cũng đứng lên đi ra ngoài hội trường...

Lúc này trên đàn cuộc lễ đang tiến hành đến giai đoạn trịnh trọng. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về cuộc lễ, không ai để ý tới hai người đã rời khỏi hội trường. Đúng lý ra, đó là một hành vi bất kính.

Phía đông hội trường là một khu rừng xanh.

Người đàn bà áo xanh che mặt không quay lại, cứ đi thẳng vào rừng, dường như mụ đoán thế nào Từ Văn cũng theo sau.

Nguyên chung quanh hội trường đều bố trí các trạm gác, nhưng vì lễ tỏ ra tôn trọng tân khách, những trạm canh đều rút lui. Khi hai người rời khỏi, hội trường không còn bóng người nào.

- Phải chăng người là Địa Ngục thư sinh ?

Thanh âm mụ lạnh lẽo ghê tai.

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Phải rồi ! Xin hỏi tôn giá...

Người đàn bà áo xanh che mặt ngắt lời :

- Người bất tất phải hỏi đến lai lịch lão thân. Bây giờ người hãy cho ta hay người ở môn phái nào ? Sư thừa là ai ?

Từ Văn thấy thái độ thiếu lịch sự của đối phương đã hơi khó chịu, song chàng cố nhẫn nại, nhưng cũng xẵng giọng :

- Thái độ của tôn giá như vậy, chẳng hóa ra là dưới mắt không người ư ?...

Người đàn bà áo xanh che mặt hững hờ đáp :

- Lão thân hỏi người như vậy đã lịch sự lắm đấy !

Từ Văn không nhẫn nại được nữa, chàng tức mình hỏi :

- Nếu không lịch sự thì làm thế nào ?

- Bảo người phải quỳ xuống mà trả lời.

Tính khí quật cường của Từ Văn đang bị dẹp xuống, lại muốn trỗi dậy. Chàng phải cố nén lòng, bụng bảo dạ :

- Đây cũng là một cuộc thí nghiệm, nếu mình không chịu đựng được, thì sớm muộn gì cũng xảy ra việc lôi thôi. Mình đã quyết chí báo thù thì phải rèn luyện thân mình, chịu đựng cả những việc không ai chịu đựng được.

Chàng nghĩ tới đây, liền bình tĩnh lại, thản nhiên đáp :

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo ?

Người đàn bà áo xanh che mặt nhắc lại :

- Người hãy cho lão thân biết lai lịch, cùng sư thừa.

Từ Văn đáp :

- Về điểm này xin tôn giá tha lỗi, tại hạ không thể trình bày được.

Người đàn áo xanh giằn giọng :

- Người dám chống lại ta ư ?

Từ Văn chỉ nghiêng răng mà nét mặt vẫn không lộ vẻ gì giận dữ. Chàng đáp :

- Trong võ lâm, ai nấy đều có điều cấm kỵ. Tưởng tôn giá không nên miễn cưỡng bức bách người vào tình trạng khó khăn.

Người đàn bà áo xanh trầm lặng một lúc rồi hỏi :

- Nghe nói người có thủ pháp giết người rất kỳ bí. Kẻ bị chết không để lại một dấu vết hoặc trạng thái nào. Vậy bây giờ người hãy thử một đòn cho ta coi.

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Mụ già áo xanh che mặt thúc giục :

- Động thủ đi ! Người động thủ đánh lão thân đi !

Thái độ và giọng nói ngang ngạnh này khiến cho người ta cười dỡ khóc dỡ. Nhưng Từ Văn lại không nghĩ thế. Trong lòng chàng sinh ra hồi hộp. Vì chàng biết đây không phải là chuyện ngẫu nhiên, hẳn đối phương có mưu đồ việc gì. Điều mà chàng chú ý đề phòng nhất, là chỉ sợ người ta biết rõ lai lịch mình. Chàng nghiêm sắc mặt nói :

- Tại hạ không có lý do gì để động thủ với tôn giá.

- Nhưng lão thân muốn người phải ra tay thì sao ?

Từ Văn kính cẩn đáp :

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Nếu vậy thì lão thân phải ra tay hay sao ?

- Tôn giá có thể cho tại hạ biết rõ nguyên nhân được chăng ?

- Đừng rườm rà nữa...

Chưa dứt lời, mụ đã đưa tay ra chụp Từ Văn. Thế chụp của mụ kỳ bí, ít có trong thiên hạ. Từ Văn nhận thấy muốn né không đường, muốn tránh không xong.

Chàng còn đang tính toán thì cổ tay đã bị mụ nắm rồi. Lúc này chàng có thể thừa cơ hạ độc thủ, nhưng chàng vẫn nhẫn nại để mặc đối phương nắm giữ. Chàng cho là

dù mình có hạ độc thủ, chưa chắc đã làm gì được đối phương mà chính mình bị trúng kế để lộ liễu hình tích.

Mụ đàn bà áo xanh che mặt bóp mạnh năm ngón tay. Từ Văn đau thấu tâm can, mồ hôi trán nhỏ giọt lớn bằng hạt đậu, song chàng nghiêng răng chịu đựng, không bật lên tiếng rên la.

Người đàn bà áo xanh cất giọng lạnh ghê người hỏi :

- Người đối với chính bản thân mình mà cũng tàn nhẫn đến thế ư ?

Từ Văn nét mặt xám xanh hỏi lại :

- Ý tôn giá muốn mưu đồ chuyện gì ?

- Ta chỉ muốn hiểu rõ lai lịch người.

- Nếu vậy thì tôn giá phải thất vọng mất.

- Người muốn chết chăng ?

- Sống chết đối với tại hạ cũng chẳng có chi là nghiêm trọng.

- Hừ ! Người thật là cuồng ngạo hết chỗ nói.

Dứt lời mụ buông tay ra.

Từ Văn lùi lại hai bước, đứng ngẩn ra nhìn đối phương...

Người đàn bà áo xanh che mặt hất hàm hỏi :

- Tiểu tử ! Người có biết Thiên Đài Ma Cơ không ?

Từ Văn chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Chắc đây mới là chính đề. Chẳng hiểu mụ có chuyện gì với Thiên Đài Ma Cơ ?

Chàng gật đầu đáp :

- Tại hạ có biết !

- Người có yêu thị không ?

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Mụ áo xanh che mặt gật phứt đi :

- Đừng cái đó cái kia gì nữa. Người có yêu y không thì nói huých toẹt ra cho lão thân biết.

Trong lúc thản thốt, Từ Văn không hiểu nên trả lời thế nào. Bảo là yêu nàng thì thực tình chàng chẳng yêu chút nào. Còn nói là không yêu thì chàng lại không hiểu ý đối phương mưu đồ ra sao ? Đây là lần đầu tiên chàng nghĩ tới chuyện cân nhắc lợi hại. Sau một lúc trầm ngâm chàng lại hỏi :

- Giữa tôn giá cùng Thiên Đài Ma Cơ có mối liên can thế nào ?

- Cái đó người không cần hỏi.

- Tôn giá hỏi đến mối tình riêng nam nữ của người khác, hẳn là có lý do ?

- Dĩ nhiên !

- Xin tôn giá cho biết...

- Lão thân chỉ cần người trả lời một cách thành thật chứ không muốn người rườm lời.

Từ Văn nửa úp nửa mở :

- Giữa tại hạ và nàng mới là chỗ bạn hữu, chưa tính đến chuyện yêu đương.

Mụ áo xanh trợn mắt lên hỏi :

- Người có biết, nếu không được y cứu cho thì người đã mất mạng rồi không ?...

Từ Văn thản nhiên đáp :

- Tại hạ là người ân oán phân minh, có ơn phải trả, có oán phải đền.

- Người định trả ơn bằng cách nào ?

- Cái đó còn tùy ở cơ hội.

- Người có biết là y yêu người rồi không ?

- Mỗi tình nam nữ không thể nào miễn cưỡng được.

Mụ đàn bà áo xanh che mặt giần giọng hỏi :

- Người nói vậy tức là người không vừa ý y chứ gì ?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không nói thê.

Mụ đàn bà áo xanh đột nhiên đổi giọng rất gắt gao :

- Tiểu tử ! Người thật là một đứa giảo quyệt, khéo nói. Y có chỗ nào không xứng đáng ? Y đã không chê người thân thể tàn tật, mà người còn hành hạ y hay sao ?

Từ Văn thở mạnh một hơi. Chàng tự hỏi :

- Mụ quanh đi quẩn lại té ra là chuyện này. Phải chăng mụ là sư phụ của Thiên Đài Ma Cơ ? Ở trên thế gian làm gì có chuyện sư phụ cưỡng bách người ngoài phải yêu đồ đệ mình bao giờ ?

Chàng thản nhiên đáp :

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể trả lời được.

- Người không trả lời không xong. Người có yêu hay không, phải nói cho dứt khoát.

Từ Văn hỏi lại :

- Nếu tại hạ bảo không thì sao ?

Mụ áo xanh hàm hàm đáp :

- Lão thân đập chết người. Y đã cứu người, bây giờ lão thân lại giết người, thế là hòa.

Từ Văn tức quá không biết nói thế nào. Đột nhiên chàng tự hỏi :

- Đây phải chăng là Thiên Đài Ma Cơ cố ý bày ra trò này để mong đạt mục đích. Nếu đúng thế thì nàng thật là con người ti tiện.

Từ Văn bình tĩnh đáp :

- Mỗi tình nam nữ yêu nhau là ở chỗ chân thành, đâu có thể là chuyện miễn cưỡng được.

Coi chừng mụ áo xanh che mặt lại muốn ra tay, thì giữa lúc ấy bất thành linh một trận cười vang tai nổi lên từ phía sau vọng lại.

Mụ áo xanh che mặt không ngoảnh đầu lại, miệng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Ai ?

Một thanh âm khàn khàn đáp :

- Trên rừng có cổ thụ ngàn năm, dưới thế tìm đâu ra người trăm tuổi. Câu nói đó là làm vậy. Lão phu ngán mình thọ mạng quá dài, ngờ đâu có người lại chẳng muốn xa rời nhân thế. Ha ! Ha ! Ha !...

Tiếng cười chưa dứt, một quái vật xuất hiện, người tròn ủng như trái banh thịt, nửa trên trắng, nửa dưới đen, lão chính là Táng Thiên Ông.

Từ Văn trong lòng run sợ, chàng tự hỏi :

Nghe giọng lưỡi lão này, thì dường như mù già áo xanh kia đã ngoài trăm tuổi. Tuy mặt mù đã che bằng tấm sa xanh, nhưng thân hình mù không có vẻ chi là già nua tuổi tác cho lắm, như thế mới thật là kỳ. Theo chỗ mình đoán thì mù mới cỡ năm chục, dè đâu đã linh trăm.

Mù áo xanh che mặt vẫn không nói gì, chỉ đưa cặp mắt sắc bén thấu qua tấm khăn sa nhìn chăm chăm vào Táng Thiên Ông.

Táng Thiên Ông lại cười ha hả nói :

- Thiên Đài cố hữu ! Nếu cố hữu không còn nguyên tính tình ngày trước, vì cô ả mà ra đòn đó, thì lão phu cũng không dám mạo nhận. Tuế nguyệt vô tình, mấy chục năm lặng lẽ trôi qua, mà tác phong của cố hữu chẳng khác ngày xưa, thật là một chuyện đoạt quyền tạo hóa...

Mù đàn bà áo xanh cất giọng lạnh như băng ngắt lời :

- Lão quái ! Người còn có cái đó không ?

Táng Thiên Ông vuốt mấy sợi tóc bạc trên đầu đáp :

- Lão kiên bà ! Tính nết mù vẫn chưa có gì thay đổi.

Nghe Táng Thiên Ông kêu ba chữ ‘Lão Kiên bà’ Từ Văn đoán chắc mù là sư phụ của Thiên Đài Ma Cơ, và chủ nhân chiêu ‘Tam chỉ quyết’. Vì chàng nhớ rõ Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu vì thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đã cùng nhau động thủ. Lúc bỏ đi, lão cố ý ra tay để điều tra lộ số võ công của Thiên Đài Ma Cơ, lão nói : ‘Té ra người là truyền nhân của Lão Kiên bà...’

Chàng hối tiếc mình chưa được giàu lịch duyệt, không đoán được lai lịch mù. Có điều chàng chắc chắn mù không phải là nhân vật tầm thường.

Mỗi người có một cái tính. Câu đó quả đúng thiệt. Mù là người tuổi cao, địa vị lại vào hàng trưởng bối mà vẫn nhúng tay vào việc tư tình nhi nữ của đồ đệ...

Táng Thiên Ông đảo mắt nhìn Từ Văn.

Từ Văn nhớ tới mối thù nhà, máu chàng sôi lên sùng sục, nhưng chàng tự nhắc luôn mấy tiếng : Nhẫn nại, nhẫn nại. Nếu không thì đừng hòng báo được thù. Chàng lăm lăm một mình :

- Nếu Táng Thiên Ông cùng Thượng Quan Hoàn là một bè với nhau, thì vụ đồ máu ở Thất Tinh Bảo, tất nhiên hẳn cũng là một tên hung thủ.

Nghĩ tới đây, Từ Văn bụng bảo dạ :

- Vụ này mình phải mưu đồ chậm chạp, không nên nóng nảy. Đồng thời lời nói cùng hành động phải cẩn thận mới được, quyết không thể để lộ hình tích.

Nghĩ vậy chàng nhìn Táng Thiên Ông kính cẩn thi lễ hỏi :

- Lão tiên bối ! May cho tại hạ được ra mắt lão tiên bối.

Táng Thiên Ông cất giọng hách dịch :

- Tiểu tử ! Người cũng đến tham gia đại điển ư ? Đi vào uống mấy chén đã !

Từ Văn liền hỏi :

- Xin hỏi lão tiên bối, Hội chủ hội Vệ Đạo là vị cao nhân nào vậy ?

Táng Thiên Ông đáp :

- Hiện giờ chưa thể công khai được.

Từ Văn sững sốt, chàng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi :

- Tại hạ không hiểu có một vị họ Thượng Quan tên Hoàn bữa nay có đến đây không ?

- Chắc có !

Lão nói tiếp :

- Tiểu tử ! Lại đây ! Bữa nay ngươi là quý khách của hội chủ.

Từ Văn nghi ngờ, ngập ngừng hỏi :

- Văn bối... mà được là quý khách của Hội chủ ư ?

- Đúng thế !

- Tại hạ nghĩ rằng không có thể...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Việc gì cũng có thể hết ! Lại đây !

Mụ áo xanh che mặt lạnh lùng lên tiếng :

- Khoan đã !

Táng Thiên Ông lên giọng quái gở hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Mụ áo xanh che mặt đáp :

- Lão thân còn có việc chưa giải quyết xong.

- Còn việc gì chưa giải quyết ?

- Không can gì đến lão quái người. Lão đi đi !

- Lão Kiên bà ! Đừng thổi cho nước hồ xuân phải chau mặt. Câu chuyện của bọn nhỏ, thì để cho chúng tự giải quyết lấy. Cần chi mụ phải nhúng vào ?

- Nói bậy ! Đối với lão thân mà gã không thềm nói rõ thân thế. Cái đó...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Lão Kiên bà ! Mụ mà không hỏi được lai lịch gã thì quả là đáng mắc cỡ thật...

- Phải rồi !

Chưa dứt lời mụ đã vung chưởng đánh Từ Văn...

Táng Thiên Ông đưa tay ngăn lại nói :

- Lão Kiên bà ! Mụ không sợ mất tiếng tăm ư ? Thành nhỏ này có tánh quật cường,

mà mục toan dùng cách áp bức, bắt gã thổ lộ lai lịch là mục vụn lắm !

Mục áo xanh che mặt tức giận hỏi :

- Lão quái ! Muốn đánh nhau chẳng ?

Táng Thiên Ông cười khanh khách đáp :

- Sáu mươi năm trước đánh hoài rồi, bây giờ lão phu chả hứng thú gì nữa.

- Nếu vậy thì lão tự tiện đi thôi !

- Nhưng trong mình lão phu còn có sứ mạng.

- Sứ mạng gì ?

- Đón khách cho Hội chủ.

- Đón ai ?

- Đón mục và thằng nhỏ này, cả hai vị...

Từ Văn trong lòng ngờ vực vô cùng. Chàng tự nghĩ :

- Mình không thể nào là quý khách mà một người có địa vị như Táng Thiên Ông lại vâng lệnh ra đón. Nhất là đồng thời lão đón mình và cả mục áo xanh che mặt này nữa, tựa hồ xếp vào đồng hạng với nhau thì lại càng kỳ ! Hội chủ là ai ? Lai lịch thế nào ? Mình chưa biết mặt mũi ra sao, vì lẽ gì y lại đón mình ? Hay là mình đã có ơn viện trợ cho thiếu nữ áo hồng là Phương Tử Vi. Mặt khác Phương Tử Vi tự nhận là nửa phần chủ nhân. Trừ điểm này, không còn một lý do nào khác.

Nghĩ tới Phương Tử Vi, Từ Văn liên tưởng đến Thiếu hội chủ Hội Tự Bảo cùng đường lối với nàng thì tấm lòng ghen tức lại nổi lên. Chàng mắng thầm :

- Thằng lỏi ti tiện đó xứng đáng với con người ngọc là Phương Tử Vi thế nào được !

Bỗng mục áo xanh che mặt kiêu ngạo đáp :

- Lão thân chẳng muốn làm quý thân quý thích gì hết ! Lão quái ! Lão cứ tự tiện đi thôi !

Táng Thiên Ông hắng giọng một tiếng nói :

- Lão Kiên bà ! Mình đã đến đây cũng phải vào xem sao chứ ? Sao mục lại câu chấp như vậy ?...

Mục áo xanh che mặt ngắt lời :

- Lão quái im miệng đi ! Lão thân đã làm gì, không muốn cho người ngoài chõ miệng vào.

Táng Thiên Ông móc :

- Lão Kiên bà không làm khó dễ thằng nhỏ này không được hay sao ?

Mục áo xanh che mặt tức mình đáp :

- Đến lão quái còn chẳng đáng cho lão thân làm khó dễ, huống chi là gã.

- Nếu vậy thì sao không kết thúc đi.

- Lão quái ! Lão mà còn bô bô lỗ miệng thì đừng trách lão thân không nể mặt.

Táng Thiên Ông cười hỏi :

- Coi bộ mục muốn tỷ thí với lão phu chẳng ?

- Lão quái nói vậy cũng không sao.

Táng Thiên Ông cười ha hả nói :

- Lão Kiên bà ! Lão phu đã bảo bây giờ không thích đánh nhau nữa.

Rồi lão quay sang bảo Từ Văn :

- Tiểu tử ! Chỗ này không có việc gì nữa. Vậy ngươi đi đi !

Từ Văn chẳng cần coi hai bên kết thúc ra sao. Vừa nghe Táng Thiên Ông nói vậy, chàng trở gót đi luôn.

Người đàn bà áo xanh che mặt quát lên :

- Đứng lại !

Mụ lạng người chắn đường.

Táng Thiên Ông cũng lạng người ra cản mụ, cho Từ Văn đi.

Từ Văn né tránh khỏi rồi băng mình lướt đi. Phía sau chàng nghe tiếng gió cuốn ào ào. Chàng biết là hai lão quái vật đang động thủ với nhau rồi.

Lúc này người trong hội trường đã vắng teo, chỉ còn tro trọi đàn đài dưới bóng tịch dương.

Từ Văn liền đi vào nhà rạp giữa không trường.

Một hán tử áo đen ra đón, chấp tay hỏi :

- Phải chăng các hạ là Địa Ngục thư sinh ?

Từ Văn đáp :

- Chính thị tại hạ !

Gã áo đen nói :

- Xin các hạ đi theo tại hạ.

Từ Văn được hán tử dẫn vào nhà rạp, rồi xuyên qua mấy tầng cửa lầu tới một đại điện lớn. Trong điện treo đèn kết hoa đã bày tới hàng trăm bàn tiệc, tiếng cười nói pha lẫn với tiếng sai quyền hành lệnh.

Trong tòa điện này không thấy khách đàn bà, chắc họ được tiếp đãi riêng một nơi khác.

Từ Văn đảo mắt nhìn quanh một lượt, để ý kiếm Thượng Quan Hoàn, nhưng chàng đã thất vọng. Chàng đi qua các bàn mà chẳng thấy bóng Thượng Quan Hoàn đâu.

Chỉ trong chớp mắt chàng được dẫn tới mái hiên nhà chính sảnh...

Từ Văn rất lấy làm kỳ, chàng không hiểu họ định dẫn mình đến đâu.

Tiền hiên nhà chính sảnh đã bày năm bàn. Từ Văn không cần hỏi cũng biết ngay năm bàn này dành cho những nhân vật có địa vị cao trọng nhất.

Từ Văn còn đang nghi hoặc, thì thấy gã áo đen quay vào phía chính giữa khom lưng nói :

- Tiểu nhân đã mời khách đến rồi !

Rồi gã lùi lại đứng sang một bên.

Một người ngồi chủ vị bàn tiệc chính giữa đứng lên giang tay ra nói :

- Xin mời tiểu hữu vào tiệc.

Người này hiển nhiên là Hội chủ Hội Vệ Đạo.

Từ Văn có cảm giác như người được sủng ái dị thường, vì chàng không ngờ tới mình được tiếp đãi vào hạng thượng tân.

Sự thực không để chàng do dự, chàng liền nghiêng mình đáp :

- Tại hạ không dám thọ lãnh tấm lòng quá yêu của tôn giá.

Người kia nói :

- Tiểu hữu bất tất phải khách sáo. Xin mời ngồi vào cho.

Mọi người trên bàn tiệc đều đứng dậy, mắt ngó Từ Văn. Trong đầu óc người nào cũng tự hỏi :

- Tại sao Địa Ngục thư sinh được mời làm thượng tân ? Hội chủ có liên quan gì với chàng ?